

'Abd Allah ibn Omar

Den uthållige och ångerfull inför Allah

När han befann sig på höjdpunkten av sitt långa liv sade han: "Jag svor trohetseden till profeten ﷺ. Jag har aldrig brutit mitt löfte, och jag har inte vänt mig till något annat till denna dag. Jag svor aldrig trohet till dem i inbördesstrid, och jag väckte aldrig en sovande muslim."

Dessa ord är en sammanfattning av den dygdige mannens liv som levde förbi 80 års ålder. Hans förhållande till islam och profeten började när han bara var 13 år gammal, när han följde sin fader till slaget vid Badr i hopp om att ha en plats bland mujaahiduun, men sändes tillbaka av profeten på grund av sin unga ålder. Sedan den dagen - och till och med innan dess när han följde sin fader på hans Hijra till Al-Madinah - inledde den unge pojken som ägde för tidig manlig förtjänst sitt förhållande till islamsprofeten ﷺ.

Från den dagen till den dag han gick bort vid 85 års ålder skall vi alltid finna honom uthållig, ångerfull, aldrig avvikande från sin väg, inte ens ett hårsbreadth, aldrig brytande trohetseden han hade svurit, och aldrig brytande ett löfte han hade gett. 'Abd Allah ibn Omars förtjänster, som bländar folks syn, är rikliga. Bland dessa finns hans kunskap, blygsamhet, hans samvetes och vägs rättrogenhet, hans generositet, fromhet, ihärdighet i gudsdyrkan och hans uppriktiga hängivenhet till profetens

föredöme. Med hjälp av alla dessa förtjänster och egenskaper formade ibn Omar sin unika personlighet, sitt uppriktiga och sanna liv.

Han lärde sig mycket god sed av sin fader, Omar ibn Al-Khattab, och tillsammans med honom lärde de sig av profeten ﷺ alla goda seder och allt som kan beskrivas som ädla dygder.

Liksom sin fader var hans tro på Allah och Hans profet fullkomlig; därför var det sätt på vilket han följde profetens steg beundransvärt. Han tittade alltid på vad profeten gjorde i varje sak och efterliknade sedan ödmjukt hans gärningar i minsta detalj. Till exempel, varhelst profeten bad, där bad också ibn Omar, och på samma ställe. Om profeten åkallade Allah stående, åkallade ibn Omar också Allah stående. Om profeten åkallade Allah sittande, åkallade ibn Omar också Allah sittande. På samma bestämda väg där profeten en gång steg av sin kamel och bad två rak'ahs, gjorde ibn Omar detsamma vid resa till samma plats.

Dessutom kom han ihåg att profetens kamel vände sig två gånger på ett visst ställe i Makkah innan profeten steg av och innan hans två rak'ahs i bön. Kamelen kan ha gjort det spontant för att bereda sig en lämplig hållplats, men ibn Omar skulle nå det stället, vända sin kamel i en cirkel och sedan låta den knäa. Därefter bad han två rak'ahs på exakt samma sätt som han hade sett profeten ﷺ göra. En sådan överdriven efterlikning framkallade en gång de troendes moder 'Aa'ishah (Må Allah vara nöjd med henne) att säga: "Ingen följde profetens steg i hans kommande och gående som ibn Omar gjorde."

Han spenderade sitt långa, välsignade liv och sin fasta trohet i hängivenhet till profetens Sunnah till den grad att det kom en tid då dygdiga muslimer bad Allah: "O Allah, bevara ibn Omar så länge jag lever så att jag kan följa honom. Jag känner ingen som fortfarande håller sig till de tidiga traditionerna utom honom."

Liknande den starka och fasta hängivenheten till var och en av profetens steg och praxis (Sunnah) var ibn Omars respekt för de profetiska traditionerna (Hadith). Han berättade aldrig en hadith utan att han kom ihåg den ord för ord. Hans samtida sade: "Ingen av profetens följeslagare var mer varsam om att inte lägga till eller dra ifrån något från en hadith än 'Abd Allah ibn Omar."

På samma sätt var han mycket varsam när han avgav en fatwa (formellt rättsligt yttrande i islamisk lag). En dag kom någon för att be honom om en fatwa. När han lade fram sin fråga svarade ibn Omar: "Jag har ingen

kunskap om det du frågar om." Mannen gick sin väg. Han hade knappt lämnat platsen förrän ibn Omar gnuggade sina händer glatt och sade till sig själv: "Ibn Omar tillfrågades om vad han inte vet, så han sade: 'Jag vet inte!'" Han var mycket rädd att utföra ijthad (självständigt omdöme i en rättslig fråga) i sin fatwa, trots att han levde enligt en stor religions instruktioner, en religion som ger belöning till den som gör ett misstag och två belöningar till den som kommer fram med en korrekt rättfärdig fatwa. Men ibn Omars fromhet berövade honom modet att göra några fatwas.

På samma sätt avhöll han sig från domarämbetet. En domares ställning var en av de högsta statliga och samhällsliga positionerna, garanterande den som innehade den rikedom, prestige och ära. Men varför skulle den fromme ibn Omar behöva pengar, prestige och ära? Kalifen Othman skickade en gång efter honom och bad honom inneha domarämbetet men han bad om ursäkt. Othman frågade honom: "Olyder du mig?" Ibn Omar svarade: "Nej, men det kom till min kännedom att domare är av tre slag: en som dömer okunnigt – han är i helvetet; en som dömer enligt sitt begär – han är i helvetet; en som engagerar sig i ijthad och har rätt i sitt omdöme.

Den personen skall vända sig bort med tomma händer, ingen synd begången och ingen belöning att beviljas. Jag ber dig vid Allah att befria mig." Othman befriade honom efter att han lovat honom att aldrig berätta det för någon, ty Othman kände ibn Omars plats i folks hjärtan och var rädd att om de fromma och dygdiga fick veta om hans avstående från att inneha domarämbetet, skulle de följa honom och göra detsamma, och då skulle kalifen inte finna en from person att vara domare.

Det kan verka som om ibn Omars hållning var en passiv. Men det var den inte. Ibn Omar avhöll sig inte från att ta emot ämbetet när det inte fanns någon mer lämplig att inneha det än han själv. Faktum är att många av profetens fromma och dygdiga följeslagare var faktiskt sysselsatta med fatwa och dom.

Hans återhållsamhet och avhållsamhet skulle inte lamslå jurisdiktionens funktion, och den skulle inte heller få den att innehållas av okvalificerade, så ibn Omar föredrog att ägna sin tid åt att rena sin själ med mer gudsdyrkan och mer lydnad. Dessutom, i det skedet av islamisk historia, blev livet mer bekvämt och lyxigt, pengar mer rikliga, positioner och auktoritativa rang mer tillgängliga. Pengarnas och auktoritativa rangernas frestelse började tränga in i de frommas och trognas hjärtan, vilket fick några av profetens följeslagare – ibn Omar bland dem – att lyfta motståndsbanneret mot den frestelsen genom att göra sig själva till föredömen och exempel på

gudsdyrkan, fromhet och avhållsamhet, avhållande sig från höga rang för att besegra deras frestelse.

Ibn Omar gjorde sig till en "nattens vän", bedjande på natten, gråtande och begärande förlåtelse under dess sista timmar före gryningen. Han hade en gång, i sin ungdom, sett en dröm. Profeten tolkade den på ett sätt som gjorde nattbönen till 'Abd Allahs yttersta hopp och ett medel för hans förtjusning och glädje.

Låt oss lyssna på honom medan han berättar historien om sin dröm: Under den profetiska eran såg jag en dröm i vilken jag red på ett stycke brokad som lät mig flyga till vilken plats i paradiset jag önskade. Sedan såg jag två som närmade sig mig med avsikten att ta mig till helvetet, men en ängel mötte dem och sade: "Frukta inte," så de lämnade mig. Min syster Hafsa berättade drömmen för profeten ﷺ, som sade: "Vilken utmärkt man 'Abd Allah är. Om han ber på natten, låt honom be mer."

Från den dagen till dess han mötte Allah slutade han aldrig med sin nattbön, varken när han stannade på ett ställe eller när han reste. Han bad ofta, reciterade Koranen och prisade Allah. Liksom sin fader rann hans tårar rikligt varje gång han hörde en varnande vers i Koranen.

'Ubaid ibn Omar sade: Jag reciterade en gång för 'Abd Allah ibn Omar denna vers: "Hur skall det vara för dem när Vi hämtar från varje nation ett vittne och hämtar dig som vittne över dem alla? Den dagen skall de som förnekade och olydde sändebudet önska att jorden öppnar sig och sväljer dem, men de skall aldrig dölja från ALLAH något av sina ord" (4:41-42). Ibn Omar började gråta tills hans skägg var vått av hans tårar. En dag satt han bland sina bröder och reciterade: "Ve dem som ger otillräckligt mått, som när andra mäter åt dem ger fullt mått, men när de mäter ut eller väger ut åt andra ger de mindre än skyldig. Tror inte sådana att de skall uppstå på en Mäktig dag? Den dag då all mänsklighet skall stå inför världarnas Herre" (83:1-6). Sedan upprepade han gång på gång "Den dag då all mänsklighet skall stå inför världarnas Herre" medan hans tårar rann ner som tunga regnskurar från himlen tills han föll ner på grund av sin enorma sorg och gråt.

Hans generositet, asketism och fromhet verkade alla i fullständig harmoni för att forma den störste mannens mest magnifika förtjänster. Han delade ut rikligt eftersom han var generös. Han beviljade de fina halal-sakerna eftersom han var from, och han brydde sig aldrig om hans generositet lämnade honom fattig eftersom han var asketisk.

Ibn Omar (Må Allah vara nöjd med honom) var en av dem som hade höga inkomster. Han var en framgångsrik, ärlig köpman under en stor del av sitt liv, och hans inkomst från skattkammaren (Bait Al-Maal) var riklig. Men han sparade aldrig dessa pengar för sig själv, utan spenderade dem alltid rikligt på de fattiga, behövande och tiggarna.

Ayub ibn Waa'il Ar-Rassiby berättar för oss om en av hans generösa handlingar: En dag beviljades ibn Omar 4 000 dirham och ett stycke sammet. Nästa dag såg Ayub ibn Waa'il honom på marknaden köpa hö till sin kamel på kredit. Ibn Waa'il gick till hans hus och frågade hans närmaste släktingar: "Beviljades inte Abu 'Abd Ar-Rahman (dvs. 'Abd Allah ibn Omar) 4 000 dirham och ett stycke sammet igår?" De sade: "Ja." Han berättade sedan för dem att han hade sett honom på marknaden köpa hö till sin kamel och inte kunde hitta pengar till det. De berättade för honom: "Han gick inte till sängs utan att dela ut alltihop, sedan bar han sammetet på sin rygg och gick ut. När han återvände var det inte med honom. Vi frågade honom om det och han sade: 'Jag gav det till en fattig person.'"

Ibn Waa'il gick ut skakande på huvudet tills han inträdde på marknaden. Där klättrade han till en höjd och ropade till folk: "O köpmän, vad gör ni med ert liv? Här är ibn Omar som beviljades 4 000 dirham, så han delar ut dem, och nästa morgon köper han hö till sin kamel på kredit!?"

Den till vilken Muhammad ﷺ var handledare och Omar hans fader måste vara en stor man, förtjänande allt som är stort.

Ibn Omars generositet, asketism och fromhet, dessa tre egenskaper visar hur uppriktig hans efterlikning av det profetiska föredömet var och hur uppriktig hans gudsyrdkan.

Han efterliknade profeten ﷺ till den grad att han stod med sin kamel, där profeten en gång hade stått och sagt: "En kamelsfot kan stå över en kamelsfot." Hans respekt, goda uppförande och beundran mot sin fader nådde också långt. Omars personlighet tvingade hans fiender, hans släktingar och framför allt hans söner att visa honom respekt. Jag säger, den som tillhör den profeten och den sortens fader bör aldrig vara pengarnas slav. Stora pengar kom till honom men gick snart förbi, korsade bara hans hus i det ögonblicket.

Hans generositet var aldrig ett medel för arrogans. Han ägnade sig alltid åt de fattiga och behövande och åt sällan sin måltid ensam: föräldralösa och fattiga folk var alltid närvarande. Han klandrade ofta några av sina söner när de bjöd de rika, och inte de fattiga, till sina banketter och sade

därvid: "Ni lämnar de hungriga bakom er och bjuder de mättade." De fattiga kände hans ömhet, kände hans vänlighet och sympati, så de satte sig ned längs hans väg för att han skulle ta dem till sitt hus. När han såg dem var han som en sötdoftande blomma omgiven av en svärm bin som suger dess nektar.

Pengar i hans händer var en slav, inte en herre, ett medel för nödvändigheter och inte lyx. Pengarna var inte bara hans. De fattiga hade rätt till dem, en ömsesidigt svarande rätt, utan privilegium behållet för honom själv. Hans självförnekelse hjälpte honom att nå en sådan stor generositet att han aldrig sparade, strävade eller hade ett levande intresse för det världsliga livet. Tvärtom önskade han aldrig äga mer än en klädnad för att täcka sin kropp och just tillräckligt med mat för att hålla honom vid liv.

En gång presenterade en vän som kom från Khurasan en fin, känslig, stilig, utsmyckad och dekorerad klädnad för honom och sade till honom: "Jag har tagit med dig denna klädnad från Khurasan. Det skulle glädja mig att se dig ta av dig denna grova klädnad och bära denna fina." Ibn Omar sade: "Visa den för mig." Han kände på den och frågade: "Är den av siden?" Hans vän sade: "Nej, den är av bomull." 'Abd Allah tittade på den en stund och sköt sedan bort den med sin högra hand och sade: "Nej, jag är rädd att fresta mig själv. Jag är rädd att den skall göra mig till en arrogant, stolt man. Allah ogillar de arroganta och stolta."

En annan dag presenterade en vän ett kärl fyllt med något för honom. Ibn Omar frågade honom: "Vad är det?" Han sade: "Utmärkt medicin, som jag tagit med dig från Irak!" Ibn Omar sade: "Vad botar den?" Han sade: "Den smälter mat." Ibn Omar log och sade till sin vän: "Smälter mat? Jag har inte mättat min aptit på 40 år."

Den som inte har mättat sin aptit på 40 år har inte kubbat sin aptit på grund av nöd eller fattigdom, utan snarare på grund av självförnekelse och fromhet, och en strävan att efterlikna profeten och hans fader.

Han var rädd att höra på Domens dag: "Ni har slösat bort alla era goda gärningar för njutning i detta världsliga liv" (46:20). Han insåg att han i detta liv bara var som en besökare eller en förbipasserande. Han beskrev sig själv och sade: "Jag har inte lagt en sten på en annan (dvs. jag har inte byggt något) och inte planterat ett palmträd sedan profetens död."

Maimuun ibn Muhraan sade en gång: "Jag trädde in i ibn Omars hus och försökte uppskatta allt som fanns inuti, såsom sängen, filten, mattan och

så vidare. Sannerligen, alltihop. Jag fann att det inte var värt ens 100 dirham.”

Det berodde inte på själviskhet; han var mycket generös. Men det berodde på hans asketism, hans förakt för lyx och hans hängivenhet till sin hållning av uppriktighet och fromhet.

Ibn Omar levde tillräckligt länge för att bevittna Umayyadperioden, när pengar blev rikliga, och land och herrgårdar spreds, och ett lyxigt liv fanns i de flesta bostäder, för att inte tala om de flesta slott.

Trots allt detta stannade han kvar som ett fast rotat berg, uthållig och stor, utan att glida från sina vägar och utan att överge sin fromhet och asketism. Om livet med dess njutning och välstånd – som han alltid flydde från – nämndes, sade han: ”Jag har kommit överens med mina följeslagare om en sak. Jag är rädd att om jag ändrar min hållning skall jag inte möta dem igen.” Sedan lät han de andra veta att han inte vände ryggen till det världsliga livet på grund av oförmåga, och lyfte sina händer mot himlen och sade: ”O Allah, Du vet att om det inte vore för fruktan av Dig, hade vi efterliknat vår klan i Quraish i detta liv.”

Sannerligen, om det inte vore för hans gudsfruktan, hade han täflat med folk i detta liv och han hade blivit segerrik. Han behövde inte täfla med folk. Livet strävade mot honom och jagade honom med sina frestande njutningar.

Finns det någon position mer frestande än kalifens? Den erbjöds ibn Omar flera gånger, men han vägrade. Han hotades med döden om han vägrade, men han fortsatte sitt vägrande och sin sky.

Al-Hassan (Må Allah vara nöjd med honom) berättade: När Othman ibn 'Affaan dödades sades det till 'Abd Allah ibn Omar: ”Du är folkens mästare och sonen till deras mästare. Gå ut så att folk svävar dig trohetseden.” Han sade: ”Vid Allah, om jag kunde, skulle jag aldrig tillåta att en droppe blod utgjutes på grund av mig.” De sade: ”Du går antingen ut eller vi dödar dig i din säng.” Han upprepade sitt första uttalande. De försökte fresta honom genom att skrämma honom, men allt förgäves!

Efter det, när tid hade gått och inbördestrid blivit utbredd, var ibn Omar alltid hoppet hos de folk som uppmanade honom att ta emot kalifens ställning. De var redo att svära honom trohetseden, men han vägrade alltid och ständigt.

Hans vägran kan ses som en förkastlig handling. Men han hade sin logik och sitt argument. Efter mordet på Othman (Må Allah vara nöjd med honom) förvärrades situationen på ett farligt och alarmerande sätt.

Trots att han var mycket ödmjuk inför kalifens ställning, var han redo att ta emot dess ansvar och möta dess faror, men bara på villkoret att han frivilligt och av fri vilja valdes av alla muslimer. Men att tvinga en enda muslim att svära trohetseden med svärd var vad han motsatte sig, och så vägrade han ämbetet som kalif.

Vid den tidpunkten var detta dock omöjligt. Trots hans förtjänster och allmänhetens konsensus av kärlek och respekt för honom, omöjliggjorde expansionen till de olika regionerna, de långa avstånden mellan dem och de tvister som ferociously tände eld mellan muslimerna och delade dem i sekter som kämpade mot varandra att nå en sådan konsensus som ibn Omar satte som villkor för sitt mottagande av kalifatet.

En man mötte honom en gång och sade: "Ingen är mer ond i hela det muslimska samfundet än du!" Ibn Omar sade: "Varför? Vid Allah, jag har aldrig utgjutit deras blod, eller delat deras samfund, eller sått splittring." Mannen svarade: "Om du hade önskat det, hade varenda en kommit överens om dig." Ibn Omar sade: "Jag vill inte se det (kalifatet) erbjudas mig medan en man säger nej och en annan säger ja."

Folket älskade honom fortfarande även efter att händelserna förändrades och kalifatet gick till Mu'aawiyah, sedan till hans son Yazid, sedan till Mu'aawiyah II, Yazids son, som avsåg sig och avsåg sin njutning av det efter ett par dagar i ämbetet.

Till och med den dagen, när ibn Omar var en gammal man, var han fortfarande folkets hopp och kalifatets hopp. Sålunda gick Marwan till honom och sade: "Ge mig din hand för att svära dig trohetseden. Du är arabernas mästare och sonen till deras mästare." Ibn Omar frågade: "Vad skall vi göra med folkens i öst?" Marwan sade: "Slå dem tills de svärar trohetseden." Ibn Omar svarade: "Jag vill inte vara 70 år gammal och en man dödas på grund av mig."

Marwan gick därifrån och sjöng: Jag ser inbördestrid koka i sina grytor och kungariket efter Abu Laila (Mu'aawiyah ibn Yazid) skall sluta i segrarens händer.

Denna vägran att använda våld och svärd är vad som fick ibn Omar att inta en hållning av neutralitet och isolering under det väpnade

inbördeskriget mellan 'Allys och Mu'aawiyahs parter, reciterande dessa högtidliga ord:

Till den som säger: "Kom till bönen," skall jag svara.

Och till den som säger: "Kom till framgången," skall jag svara. Men till den som säger: "Kom och döda din muslimska broder" för att ta hans pengar, skall jag säga: "Nej."

Men medan han förblev neutral och isolerad vände han sig aldrig till hyckleri. Hur ofta konfronterade han inte Mu'aawiyah – medan denne befann sig på höjdpunkten av sin auktoritet – med utmaningar som förvirrade och skadade honom tills denne hotade att döda honom! Och han var den som sade: "om det bara är ett tunt hår mellan mig och folk, skall det inte rivas av."

En dag stod Al-Hajjaj och predikade och sade: "Ibn Az-Zubair har förvrängt Allahs Bok!" Varpå ibn Omar skrek åt honom i ansiktet: "Du ljuger! Du ljuger! Du ljuger!" Al-Hajjaj stod handfallen, slagen av häpnad.

Allt och alla skröks till och med vid omnämmandet av hans namn. Han lovade ibn Omar det värsta straffet, men ibn Omar viftade med handen i Al-Hajjaj's ansikte och svarade, medan folk var hänförda: "Om du gör vad du just lovade, är det inget under med det, ty du är en dum påtvingad härskare."

Men trots sin styrka och tapperhet förblev han försiktig till sina sista dagar, spelade aldrig en roll i det väpnade inbördeskriget och vägrade att luta sig mot endera parten.

Abu Al-'Aaliyah Al-Barraa' berättade: Jag gick en gång bakom ibn Omar utan att han märkte det. Jag hörde honom säga till sig själv: "De håller sina svärd, lyfter dem högt, dödar varandra och säger: 'O ibn Omar, ge oss en hand!'"

Han var fylld av sorg och smärta när han såg muslimers blod utgjutet av deras egna händer. Som nämnts i allra början väckte han aldrig en sovande muslim. Om han hade kunnat stoppa striden och rädda blodet hade han gjort det, men händelserna var för mäktiga; därför stannade han i sitt hus.

Hans hjärta var med 'Ally (Må Allah vara nöjd med honom), och inte bara hans hjärta utan det verkar hans fasta övertygelse, baserat på en berättelse om vad han sade i sina sista dagar: "Jag ångrade mig aldrig för

något som jag missade utom att jag inte kämpade på 'Allys sida mot den orättvisa parten."

Men när han vägrade kämpa med imam 'Ally, på vars sida sanningen var, var det inte för att han sökte en säker ställning, utan snarare för att han vägrade hela tvistfrågan och inbördeskriget och avhöll sig från en strid som inte var en i vilken muslimer kämpar mot icke-troende, utan en mellan muslimer som högg varandra i bitar.

Han klargjorde detta när Naafi' frågade honom: "O Abu 'Abd Rahman, du är Omars son och profetens ﷺ följeslagare och du är den du är. Vad hindrar dig från den saken?" Han menade att kämpa på 'Allys sida. Han svarade: "Vad hindrar mig är att Allah har förbjudit oss att utgjuta en muslims blod. Allah den Mäktige och Kraftfulle sade: 'och fortsätt kämpa mot dem tills det inte finns mer förföljelse och ALLAHS religion råder'" (2:193) "och vi gjorde det. Vi kämpade mot de icke-troende tills Allahs religion rådde, men nu, vad kämpar vi för? Jag kämpade när avgudarna var överallt i det Heliga Huset, från hörnet till dörren, tills Allah rensade arabernas land från det (avgudadyrkan). Skall jag nu kämpa mot dem som säger: 'Det finns ingen gud utom Allah?'" Det var hans logik, argument och övertygelse.

Sålunda avhöll han sig inte från strid, och avhöll sig inte heller från att ta del i slag för att undvika stridande, och passivt vägrade han inte att avgöra resultatet av inbördeskriget inom de troendes umma - snarare vägrade han att hålla ett svärd mot en muslimsk broder.

'Abd Allah ibn Omar levde länge och bevittnade de dagar då livet "öppnade sina portar för muslimerna." Pengar blev mer rikliga, höga positioner mer tillgängliga, medan ärelystnad och begär spreds. Men hans magnifika psykologiska kapaciteter förändrade reglerna för hans tid. Han förvandlade ärelystnadens, pengarnas och inbördeskrivets era till en era av asketism, ödmjukhet, fromhet och fred. Han vände sig uthålligt till Allah och levde enligt sin gudsdyrkan, fasta tro och ödmjukhet. Ingenting whatsoever kunde påverka hans dygdiga natur formad och modellerad av islam under hans tidiga år.

Livets natur förändrades inom Umayyadperiodens begynnelse. Denna förändring var oundviklig. Det var en period av expansion i varje aspekt av livet, i statens ärelystnad liksom i individernas ärelystnad.

Mitt i frestelsens upphetsning och uppjagningen av en era lockad av idén om expansion med dess njutning och byte, stod ibn Omar med sina

förtjänster och sysselsatte sig med sin utmärkta andliga framsteg. Han vann från sitt stora utmärkta liv allt han önskade, så att hans samtida beskrev honom och sade: "Ibn Omar dog lika dygdig som Omar i sin förtjänst."

Dessutom, bländade av glansen av hans förtjänster, tyckte hans samtida om att jämföra honom med hans fader Omar och sade: "Omar levde i en tid då liknande kunde hittas, och ibn Omar levde i en tid då det inte fanns någon liknande honom." Det är en överdrift som kan förlåtas eftersom ibn Omar förtjänade den. Men vad gäller Omar, kan ingen jämföras med honom. Det är absolut uteslutet att en liknande skall finnas i någon tidsperiod.

År 73 e.H. gick solen ner och evighetens skepp hissade sina segel mot nästa liv och bar kroppen av den siste representanten för Uppenbarelsens första dagar i Makkah och Al-Madinah: 'Abd Allah ibn Omar ibn Al-Khattab.